

KDYŽ JEŠTĚ CHODIL PÁN JEŽÍŠ S PETREM PO SVĚTĚ

České lidové pohádky

převyprávěl
Tomáš
Vondrovic

Ilustrovala
Markéta
Vydrová

ne prokážete mi
piti...
Lisby mají a
hnerda, ale Gyn
složil. Tam, kam
zakim...
... Má se učit
lovství Boří a
... Kalybo jary
všchno po
ji žu jak
A Kalybo na
a orladel
nídel a i mnu
že by mohla ho
Pre nádel, a
laste
me

KDYŽ JEŠTĚ CHODIL PÁN JEŽÍŠ S PETREM PO SVĚTĚ

České lidové pohádky

převyprávěl
**Tomáš
Vondrovic**

**Ilustrovala
Markéta
Vydrová**

**Když ještě chodil Pán Ježíš s Petrem po světě
Staré české pohádky převyprávěl Tomáš Vondrovic**

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být
kopírována, rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele.*

Copyright © Tomáš Vondrovic, 2017
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2017
Illustrations and cover © Markéta Vydrová, 2017

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-359-3 (pdf)

Vážení kluci, milé holčičky!

Když mi bylo asi tolik, kolik je vám dnes, slyšel jsem poprvé, jak chodil Pán Ježíš s Petrem po světě; vyprávěl mi to můj dědeček, velmi hodný člověk.

A já jsem byl rád, že aspoň v těch pohádkách přišel Pán Ježíš taky k nám, do Čech.

A když jsem je pak po mnoha letech znovu objevil ve sbírce P. Julia Košnáře, nedalo mi to a chtěl jsem vám je převyprávět - tak, abyste tomu rozuměli i dnes, kdy mluvíme už trochu jinak, než mluvil můj dědeček.

Abyste se potěšili stejně, jako jsem se těšil já, když mi bylo tolik, kolik je dnes vám.

Váš
Tomáš

První skřivan

To bylo za času, když ještě chodil Pán Ježíš se svatým Petrem po světě.

Pán, štíhlý, přímý jako plamen, z kterého vychází klidné, tiché světlo, vpředu. Dva kroky za ním Petr, starší, pevný, s trochu nachýlenými zády a modrýma očima.

Tak šli, až přišli do jednoho kraje. Byl to divný kraj. Smutný, jako by to ani nebylo u nás. Kam oko dohlédlo, nerostl strom, nekvetl keř. Země vyprahla a roz-pukala, ani tráva se v ní nechtěla uchytit. A v téhle pustině navíc panovalo mrtvé ticho – nezatípal tam ani ptáček: jakpak by taky, když nenašel větvičku, na kterou by si mohl sednout nebo kde by postavil hnízdo.

A to se zrovna otevíralo jaro a sluníčko už hřálo.

Petr se rozhlíží, zastavuje, loudá se za svým Mistrem – a pak už to nevydržel a povídá rovnou: „Pane, co je tohle za zemi? Je mi tu smutno. Zaplakal bych, když vidím takovou pustinu. Copak se tady někdo vůbec může cítit doma?“

„Máš pravdu, Petře,“ pokývl Pán hlavou, „je tu teskno.“

„Ale proč, Pane dobrotivý? Neříkal jsi onehdá, že Tvůj nebeský Otec stvořil svět pro lidi a z lásky? A že chtěl, aby se lidem na zemi líbilo? Že je dobrý sadař? A že jeho skutky Jej chválí?“

„Správně, Petře, dobře sis to zapamatoval,“ přikývl Ježíš.

„Tak jak to? To snad Tvůj Vševědoucí Otec na tenhle kout země zapomněl?“

Pán Ježíš se usmál a potřásl hlavou: „A neřekl jsem ti taky, Petře, že dobrý strom nese dobré ovoce, ale zlý strom ponese ovoce zlé?“

„To je právě to, Pane!“ začínal se rozčilovat Petr; on to byl hodný člověk, poctivý apoštol, ale trochu vznětlivý, do všeho hr. Proto mu taky brzo vypadaly vlasy, takže nahoře pod svatozáří mu zářila lysinka, takové malé sluníčko.

„To je to! Vždyť tady žádný strom žádné ovoce nést ani nemůže, protože tu žádný strom není! Ani pláň se tu kořínkem neuchytí! Co tohle má znamenat?!“

Petr už byl pěkně rozpálený; ale zahle-
děl se do mírných očí svého Pána a zkontl
jako beránek.

„Vysvětli mi to, prosím, Mistře,
vždyť víš, že jsem neučený člověk.“

Pán Ježíš se zastavil a usedl na hru-
bý, zaprášený balvan u cesty.

„To zlé ovoce, o kterém jsem ti
pověděl, Petře, to jsou špatné
skutky člověka. Lidé v tom-
to kraji měli tvrdá srdce,
neznali lásku k dobru,
zapírali pravdu,

